جلسه‌ی نهم — سیگنال‌ها

در این جلسه با سیگنال‌ها در یونیکس و شیوه‌ی دریافت و ایجاد آنها آشنا خواهید شد. همچنین، شیوه‌ی مدیریت دسترسی به فایل‌ها به صورت خلاصه معرفی می‌گردد.

سیگنال‌ها

سیستم عامل می‌تواند با استفاده از سیگنال[1]، پردازه‌ها را از رخدادهای خارجی مطلع سازد. سیگنال‌ها برای اهداف مختلفی استفاده می‌شوند: گاهی برای اطلاع از گذشت زمان مشخص (مثل فراخوانی سیستمی ()alarm)، گاهی برای گزارش اشکال در اجرای پردازه (مثل اشکال در دسترسی به حافظه)، گاهی برای ارتباط بین پردازه‌ها و گاهی برای اطلاع پردازه از درخواست‌های خارجی (مثل درخواست اتمام پردازه).

سیستم عامل برای هر سیگنال (که با یک عدد مشخص می‌شود) به صورت پیش‌فرض عمل خاصی را در هر پردازه انجام می‌دهد (این عملیات پیش‌فرض در صفحه‌ی راهنمای «signal» شرح داده شده‌اند). هر پردازه می‌تواند عملی که باید بعد از رخداد هر سیگنال (با چند استثنا) انجام شود را تغییر دهد. یکی از راه‌های انجام این کار، استفاده از فراخوانی سیستمی ()signal می‌باشد. فراخوانی سیستمی ()signal دو ورودی دریافت می‌کند: ورودی اول شماره‌ی سیگنال و ورودی دوم عملی که باید پس از رخداد سیگنال انجام شود را مشخص می‌کنند.

```
signal(SIGINT, SIG_DFL);    /*                    انجام عمل پیش فرض */
signal(SIGINT, SIG_IGN);    /*   دور انداختن سیگنال (پس از سیگنال عملی انجام نمی‌شود) */
signal(SIGINT, func);       /*          در صورت بروز سیگنال تابع func صدا زده می‌شود */

void func(int signo)        /*          تابع «func» باید به این صورت تعریف شده باشد */
{
        printf("Signal %d\n", signo);
}
```

همان طور که در این مثال مشاهده می‌شود، شماره‌ی سیگنال‌ها توسط ماکروهایی[2] (که در فایل «signal.h»

1 Signal
2 Macros

تعریف شده‌اند) مشخص می‌شود. عملی که باید پس از رخداد سیگنال انجام شود با چند ماکرو یا یک تابع مشخص می‌شود. ماکروی «SIG_DFL» عمل پیش‌فرض را مشخص می‌کند و ماکروی «SIG_IGN» به این مفهوم است که سیگنال باید نادیده گرفته شود. در صورتی که یک تابع به عنوان ورودی دوم به signal() داده شود، در صورت رخداد سیگنال تابع مشخص شده فراخوانی می‌گردد. در مثال قبل این سه حالت نمایش داده شده‌اند.

یکی از سیگنال‌هایی که بسیاری از برنامه‌ها رفتار آن را تغییر می‌دهند سیگنال SIGINT است: در صورتی که کاربر (با استفاده از کلیدهای کنترل و C) درخواست خاتمه‌ی یک برنامه را داشته باشد این سیگنال به برنامه فرستاده می‌شود که به صورت پیش‌فرض موجب خاتمه‌ی آن می‌گردد. سیگنال SIGCHLD پس از اتمام هر یک از فرزندان پردازه به آن ارسال می‌گردد. سیگنال‌های SIGUSR1 و SIGUSR2 برای تعامل بین پردازه‌ها استفاده می‌شود (یک پردازه بتواند پردازه‌ی دیگری را از اتفاقی آگاه کند).

یک پردازه نیز می‌تواند از سیستم عامل درخواست کند تا سیگنالی به پردازه‌ی دیگری فرستاده شود. این کار توسط فراخوانی سیستمی ()kill انجام می‌شود. این فراخوانی سیستمی دو ورودی دریافت می‌کند: ورودی اول شماره‌ی پردازه‌ی دریافت کننده‌ی سیگنال و ورودی دوم شماره‌ی سیگنال می‌باشد.

```
kill(pid, SIGUSR1);          /*    ارسال سیگنال «SIGUSR1» به پردازه‌ی با شناسه‌ی «pid»    */
```

مدیریت پردازه‌ها در پوسته

با استفاده از دستور «ps» می‌توان فهرست پردازه‌های در حال اجرا را مشاهده نمود. دستور «ps aux» فهرست همه‌ی پردازه‌های در حال اجرا، صاحب هر پردازه و شماره‌ی آن را نمایش می‌دهد. همچنین دستور «pstree» ساختار درختی پردازه‌ها را به صورت گرافیکی نمایش می‌دهد.

```
$ ps aux
$ pstree -phcU
```

برای فرستادن یک سیگنال از پوسته، می‌توان از دستور «kill» استفاده نمود. در دستور «kill»، می‌توان نام یا شماره‌ی سیگنال را مشخص نمود. نام سیگنال (پس از حذف SIG از شروع آن) باید پس از «-s» قرار گیرد (مثل «-sTERM») و شماره‌ی سیگنال باید بعد از علامت «-» مشخص می‌شود (مثل «-2»).

```
$ kill -sUSR1 pid
```

مدیریت دسترسی‌ها

در سیستم‌های عامل چند کاربره[1] لازم است مکانیزمی برای محافظت از فایل‌ها و به اشتراک گذاشتن آنها وجود داشته باشد. همان طور که در درس سیستم عامل اشاره می‌گردد، برای هر فایل (یا شاخه) در یونیکس یک کاربر به عنوان صاحب آن مشخص می‌گردد. صاحب هر فایل می‌تواند گروه و میزان دسترسی افراد مختلف به آن فایل را مشخص نماید. برای دسترسی به فایل‌ها، افراد به سه دسته تقسیم می‌شوند: صاحب فایل، اعضای گروه فایل و سایر افراد. به ازای هر یک از این دسته‌ها، صاحب فایل می‌تواند مشخص کند که این افراد اجازه‌ی خواندن، نوشتن یا اجرای فایل را دارند یا خیر. معمولا اجازه‌ی دسترسی‌ها به یک فایل را با یک عدد سه رقمی در مبنای هشت (مثل ۶۴۴) نمایش می‌دهند. هر رقم در این نمایش دسترسی یکی از این دسته‌ها را مشخص می‌کند. در «XYZ»، X دسترسی صاحب فایل، Y دسترسی اعضای گروه فایل و Z دسترسی سایر افراد را مشخص می‌نماید. در هر یک از این رقم‌ها، بیت کم‌ارزش توانایی اجرا، بیت بعدی توانایی نوشتن و پر ارزش‌ترین بیت توانایی خواندن را نشان می‌دهد. برای مثال، در صورتی که دسترسی یک فایل «۶۴۰» باشد یعنی صاحب فایل می‌تواند از فایل بخواند و بر روی آن بنویسد، اعضای گروه فایل فقط می‌توانند آن را بخوانند و سایر افراد اجازه‌ی هیچ یک از این عملیات را ندارند. پارامتر l- دستور «ls» صاحب، گروه و دسترسی افراد را برای فایل‌ها نمایش می‌دهد.

```
$ ls -l
-rw-r--r--   1 user     users        143 Dec  4 14:10 Makefile
-rwxr-xr-x   1 user     users       7609 Nov  9 23:57 ex8
-rw-------   1 user     users        412 Nov  9 23:57 ex8.c
-rw-r--r--   1 user     users       2232 Nov  9 23:57 ex8.o
```

صاحب، گروه و دسترسی افراد را می‌توان با دستورات زیر تعیین نمود (راه‌های خلاصه‌تری برای مشخص کردن اجازه‌ی دسترسی افراد برای دستور «chmod» وجود دارد؛ به صفحه‌ی راهنمای آن مراجعه شود).

```
$ chown user path
$ chgrp users path
$ chmod 644 path
```

1 Multi-user

تمرین نهم

برای انجام این تمرین فایل «ex9.c» را دریافت کنید. این برنامه یک ریسمان می‌سازد و در آن مقدار متغیر «found» را به روز می‌رساند. این برنامه را به صورتی تغییر دهید که پس از دریافت سیگنال «SIGUSR1»، آخرین مقدار متغیر «found» را چاپ کند و در صورت دریافت سیگنال «SIGINT»، پس از چاپ مقدار «found» خاتمه یابد.

گام‌های پیشنهادی برای انجام این تمرین:

۱ دریافت و ترجمه‌ی فایل «ex9.c»

۲ نوشتن تابعی برای دریافت سیگنال «SIGUSR1» و فراخوانی «()signal» برای ثبت آن

۳ آزمایش درستی دریافت سیگنال «SIGUSR1» با استفاده از دستور «kill» از پوسته

۴ تکرار مرحله‌ی دو برای سیگنال «SIGINT» و خروج پس از دریافت آن

۵ آزمایش درستی دریافت سیگنال «SIGINT» با فشار دادن دکمه‌های کنترل و «C»